

DECYZJA KOMISJI**z dnia 21 kwietnia 2016 r.****w sprawie powiadomienia państwa trzeciego o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów**

(2016/C 144/05)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. WPROWADZENIE

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 1005/2008 („rozporządzenie w sprawie połowów NNN”) ustanowiono unijny system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym (NNN) połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (2) W rozdziale VI rozporządzenia w sprawie połowów NNN określono procedury dotyczące uznania państw trzecich za niewspółpracujące, działań wobec takich państw, sporządzania wykazu takich państw, usunięcia z tego wykazu, publicznego dostępu do niego i wszelkich środków nadzwyczajnych.
- (3) Zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić państwa trzecie o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące. Takie powiadomienie ma charakter wstępny. Powiadomienie opiera się na kryteriach określonych w art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Komisja powinna również podjąć wobec powiadamianych państw członkowskich wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. W szczególności Komisja powinna zawrzeć w powiadomieniu informacje dotyczące istotnych faktów i ustaleń leżących u podstaw takiego uznania, a także zapewnić tym państwom możliwość udzielenia odpowiedzi i dostarczenia dowodów przemawiających przeciwko takiemu uznaniu lub, w stosownych przypadkach, przedstawienia planu działania na rzecz poprawy sytuacji oraz środków już podjętych w celu jej naprawy. Komisja powinna wyznaczyć powiadamianym państwom trzecim odpowiedni czas na przedstawienie odpowiedzi na powiadomienie, a także wystarczający czas na naprawę sytuacji.
- (4) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna wskazać państwa trzecie, które uznaje za niewspółpracujące w zakresie zwalczania połowów NNN. Państwo trzecie należy uznać za niewspółpracujące, jeżeli nie wypełnia ono swoich obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu, polegających na podejmowaniu działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (5) Uznanie państw trzecich za niewspółpracujące powinno opierać się na przeglądzie wszelkich informacji określonych w art. 31 ust. 2 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (6) Zgodnie z art. 33 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Rada powinna sporządzić wykaz niewspółpracujących państw trzecich. W odniesieniu do tych państw mają zastosowanie między innymi środki określone w art. 38 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (7) Zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN świadectwa połowowe zatwierdzone przez państwa trzecie bandery są akceptowane, pod warunkiem że Komisja otrzymała powiadomienie o rozwiązaniach dotyczących wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać statki rybackie tych państw trzecich.
- (8) Zgodnie z art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja ma prowadzić współpracę administracyjną z państwami trzecimi w obszarach związanych z wdrożeniem przepisów tego rozporządzenia.

2. PRZEBIEG POSTĘPOWANIA DOTYCZĄCEGO REPUBLIKI KIRIBATI

- (9) Republika Kiribati (zwana dalej „Kiribati”) nie przedłożyła Komisji swojego powiadomienia jako państwo bandery zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

- (10) W latach 2010–2016 Komisja prowadziła współpracę administracyjną z władzami Kiribati. Współpraca ta obejmowała kwestie dotyczące wdrożenia, kontroli i egzekwowania przez Kiribati przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania. W ramach współpracy dokonano ustnej i pisemnej wymiany uwag, a także przeprowadzono kontrolę na miejscu. Komisja pozyskała i zweryfikowała wszelkie informacje uznane za potrzebne w odniesieniu do wprowadzonych przez Kiribati rozwiązań w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać jego statki rybackie, oraz informacji na temat działań podjętych przez Kiribati w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zwalczania połowów NNN.
- (11) Kiribati jest członkiem Komisji ds. Rybołówstwa na Zachodnim i Środkowym Pacyfiku (WCPCF) oraz Międzypacyficznej Komisji ds. Tuńczyka Tropikalnego (IATTC). Kiribati ratyfikowało Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. (UNCLOS) oraz Porozumienie Narodów Zjednoczonych z 1995 r. w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących i zarządzania nimi (UNFSA). Kiribati jest stroną Konwencji o Agencji ds. Rybołówstwa Forum Wysp Pacyfiku (Konwencji FFA) ⁽¹⁾ oraz umowy z Nauru dotyczącej współpracy w zakresie zarządzania rybołówstwem będącym przedmiotem wspólnego zainteresowania ⁽²⁾.
- (12) W celu przeprowadzenia oceny przestrzegania przez Kiribati międzynarodowych zobowiązań spoczywających na nim jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu, określonych w międzynarodowych porozumieniach, o których mowa w motywie 11 i ustanowionych przez odpowiednie regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem wymienione w tym motywie, Komisja zgromadziła i przeanalizowała wszystkie informacje, które uznała za niezbędne do celów takiej oceny.

3. MOŻLIWOŚĆ UZNANIA REPUBLIKI KIRIBATI ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE PAŃSTWO TRZECIE

- (13) Zgodnie z art. 31 ust. 3 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja przeprowadziła analizę obowiązków spoczywających na Kiribati jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu. Do celów tego przeglądu Komisja wzięła pod uwagę kryteria określone w art. 31 ust. 4–7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.

3.1. Powtarzające się przypadki nielegalnej, nieraportowanej i nieuregulowanej działalności połowowej oraz przepływów handlowych produktów pochodzących z połowów NNN (art. 31 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (14) Z informacji uzyskanych przez Komisję w trakcie wizytacji oraz ogólnie dostępnych informacji wypływają silne przesłanki wskazujące na to, że Kiribati nie jest w stanie podać informacji na temat właściwości daleko migrujących gatunków poławianych przez jego flotę rybacką bądź produktów rybołówstwa wyładowanych lub przeładowanych w jego portach ani wskazać, jakie były przepływy handlowe tych produktów. Można wręcz uznać, że kontrole w portach Kiribati polegają jedynie na sprawdzeniu szeregu dokumentów (status pozwolenia na połowy, zapis systemu VMS, sprawozdania obserwatorów, wpis do rejestru prowadzonego przez FFA) przed wydaniem zgody na wpłynięcie statku rybackiego do portu. Podobnie można stwierdzić, że dokonywana jest kontrola krzyżowa dokumentów w zakresie ilości podanych w manifeście ładunkowym statku rybackiego i ilości w odpowiednim pokwitowaniu przewoźnika przed wydaniem dokumentu odprawy zewnętrznej i deklaracji przeładunkowej. Jednak nie istnieją dalsze instrukcje dotyczące bezpośredniej kontroli operacji wyładunku lub przeładunku.
- (15) Kiribati potwierdziło brak systemu identyfikowalności produktów rybołówstwa złowionych przez statki pływające pod jego banderą lub w odniesieniu do statków państw trzecich poławiających i dokonujących przeładunku na jego wodach i w jego portach. Po wyładunku lub przeładunku ryb w porcie Kiribati nie ma już mechanizmu śledzenia produktów na dalszych etapach łańcucha dostaw. Ponadto identyfikowalność produktów jest utrudniona z powodu słabej kontroli wyładunków i przeładunków prowadzonej przez właściwe organy w portach Kiribati, jak wspomniano w motywie 14. Kiribati nie byłoby zatem w stanie zagwarantować przejrzystości swoich rynków w celu umożliwienia identyfikowalności ryb lub produktów rybołówstwa, jak określono w pkt 71 międzynarodowego planu działania FAO na rzecz zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania (MPD-NNN), w którym zaleca się państwom, aby podjęły działania w celu poprawy przejrzystości swoich rynków.
- (16) Biorąc pod uwagę stwierdzony brak identyfikowalności i brak informacji dostępnych dla władz Kiribati na temat ryb wyładowywanych lub przeładowywanych w jego portach, jest mało prawdopodobne, by państwo to było w stanie zagwarantować, aby produkty rybołówstwa będące przedmiotem handlu prowadzonego w tym państwie nie pochodziły z połowów NNN. W tym względzie wydaje się, że Kiribati nie wypełnia obowiązku państwa portu w zakresie podjęcia działań wspierających skuteczność międzynarodowych środków ochrony i zarządzania, w tym portowych inspekcji dokumentów, narzędzi połowowych lub połowów oraz zakazu wyładunku i przeładunku, jeżeli ustalono, że połowy zostały dokonane w sposób, który podważa skuteczność tych międzynarodowych środków ochrony i zarządzania, zgodnie z art. 23 konwencji UNFSA. Kiribati nie uwzględnia też zaleceń zawartych w punkcie 24 MPD-NNN, w którym zaleca się państwu bandery, aby zapewniły kompleksowe i skuteczne monitorowanie, kontrolę i nadzór od momentu połowu, przez miejsce wyładunku, po ostateczne miejsce przeznaczenia.

⁽¹⁾ <http://www.ffa.int/>

⁽²⁾ Umowa z Nauru (<http://www.ffa.int/node/93#attachments>).

- (17) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji oraz na podstawie faktów ustalonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Kiribati, można stwierdzić, że zgodnie z art. 31 ust. 3 oraz art. 31 ust. 4 lit. a) i b) rozporządzenia w sprawie połowów NNN istnieją wyraźne przesłanki wskazujące na to, iż Kiribati nie wypełniło obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery i państwie zbytu, aby zapobiec dostępowi produktów pochodzących z połowów NNN do swojego rynku.

3.2. Niewypełnienie obowiązku współpracy i egzekwowania prawa (art. 31 ust. 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (18) Biorąc pod uwagę znaczenie obecności statków pod banderą zagraniczną na wodach podlegających jurysdykcji Kiribati, należy podkreślić wagę skutecznych mechanizmów współpracy. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez władze Kiribati podczas wizyty Komisji w listopadzie 2015 r. zawarto w sumie 13 umów dwustronnych ze stowarzyszeniami rybackimi. W tym względzie flota, której udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności na wodach Kiribati, składa się ze 178 statków do połowu okrężnicą i 195 taklowców, z czego tylko 13 statków do połowu okrężnicą pływa pod banderą Kiribati.
- (19) Mając na uwadze, że statki rybackie pod banderą 13 różnych państw posiadają upoważnienia do prowadzenia działalności na wodach Kiribati, właściwe organy przyznały, że z zainteresowanymi państwami bandery nie ustanowiono żadnych kanałów współpracy w celu zapewnienia, by Kiribati wypełniło swoje zobowiązania do współpracy z państwami bandery, jako opisano w motywie 21.
- (20) Kiribati było jak dotąd raczej niechętnie do współpracy z Komisją w celu poprawy przejrzystości systemu handlu dniami połowowymi dla statków (VDS) w celu zarządzania połowami przy użyciu okrężnicy w regionie zachodniego i środkowego Pacyfiku. Komisja wystosowała szereg pism, zarówno do państw nadbrzeżnych, jak również do państw bandery, domagając się, aby te drugie miały dostęp do informacji o nakładzie połowowym wykorzystywanym przez ich statki rybackie w ramach VDS. W tym celu do władz Kiribati skierowano trzy pisma w dniach 18 listopada 2014 r., 19 grudnia 2014 r. i 27 kwietnia 2015 r. Na żaden z tych trzech wniosków Komisja nie otrzymała odpowiedzi przed wizytą na Kiribati. Chociaż władze Kiribati zadeklarowały w czasie wizyty w listopadzie 2015 r., że byłyby skłonne wymienić informacje na temat VDS, do chwili obecnej nie dostarczyły jednak żadnych dowodów na istnienie uzgodnień dotyczących zapewnienia dostępu organom zainteresowanego państwa bandery.
- (21) Skuteczność działań Kiribati opisana w motywie 20 uniemożliwia temu krajowi wypełnianie zobowiązań na podstawie art. 63 i 64 konwencji UNCLOS, które stanowią, że państwa nadbrzeżne i państwa bandery współpracują w odniesieniu do międzystrefowych zasobów rybnych oraz gatunków ryb masowo migrujących. Art. 7 i 20 UNFSA zawierają rozszerzenie zobowiązania do podejmowania współpracy, odpowiednio w zakresie ustalania spójnych środków ochrony i zarządzania oraz w zakresie zapewniania przestrzegania tych środków i ich egzekwowania. Ponadto w art. 7 ust. 1 pkt 3 Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa FAO⁽¹⁾ zaleca się, aby państwa zainteresowane eksploatacją międzystrefowych i wykraczających poza granice zasobów rybnych zawierały dwustronne umowy, które by gwarantowały skuteczną współpracę w celu zapewnienia skutecznej ochrony zasobów i zarządzania nimi. Zostało to sprecyzowane w pkt 28 i 51 MPD-NNN, w których ustalono szczegółowe praktyki w zakresie bezpośredniej współpracy między państwami, w tym dotyczące wymiany danych lub informacji dostępnych państwom nadbrzeżnym.
- (22) Ramy prawne, ujęte w ustawie o rybołówstwie z 2010 r. (Fisheries Act 2010) zmienionej ustawą o zmianie ustawy o rybołówstwie z 2015 r. (Fisheries (Amendment) Act 2015)⁽²⁾, są niekompletne, w szczególności w zakresie systemu nakładania kar. Mówiąc konkretnie, obowiązujące ramy prawne nie zawierają definicji nielegalnych, nieraportowanych i nieregulowanych połowów odpowiadających MPD-NNN. Ustawa nie zawiera wyraźnie ustalonych sankcji w przypadku naruszenia przepisów RFMO, przeładunku na morzu i połowów stada, które podlega moratorium lub którego poławianie jest zakazane.
- (23) Pojęcie „poważnych naruszeń” ustanowione w art. 19 ust. 2 UNFSA i przyjętym przez WCPFC środku ochrony i zarządzania 2006-8⁽³⁾ w sprawie procedur okrętowania i kontroli wzmacnia odstraszący aspekt systemu sankcji poprzez dostosowanie poziomu sankcji do wagi bezprawnego działania w celu pozbawienia sprawcy uzyskanych korzyści ekonomicznych. Jednakże obecne ramy prawne nie zawierają pojęcia „poważnych naruszeń” ani żadnych innych kryteriów zróżnicowania sankcji w ramach minimalnych i maksymalnych poziomów służących rozwiązywaniu kwestii korzyści ekonomicznych uzyskanych w wyniku nielegalnej działalności.
- (24) Ponadto wydaje się, że ustawa o rybołówstwie nie uwzględnia kwestii recydywy. Sposób traktowania powtarzających się naruszeń prawa ma również zasadnicze znaczenie dla zapewnienia efektu odstraszącego systemu sankcji. Fakt, że powtarzające się naruszenia nie są wyraźnie zagrożone wyższymi karami, podważa zasadę proporcjonalności i odstraszący aspekt systemu sankcji Kiribati. Zyski z powtarzającej się nielegalnej działalności nie są neutralizowane wyższymi karami, a zatem nie odstraszą one potencjalnych sprawców od kontynuowania nielegalnych, nieraportowanych i nieregulowanych połowów.

⁽¹⁾ Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa, 1995.

⁽²⁾ Ustawa Republiki Kiribati (nr 6 z 2010 r.) w sprawie ochrony i rozwoju połowów Kiribati oraz zarządzania nimi oraz w sprawie kontroli połowów zagranicznych i powiązanych celów, zmieniona ustawą Republiki Kiribati (nr 1 z 2015 r.) o zmianie ustawy o rybołówstwie z 2010 r.

⁽³⁾ <https://www.wcpfc.int/system/files/Conservation%20and%20Management%20Measure-2006-08%20%5BHSB%26I%20Procedures%5D.pdf>

- (25) W związku z tym wydaje się, że system sankcji w swojej obecnej formie, zgodnie z analizą w motywach 22–24 nie jest kompleksowy i wystarczająco surowy, aby spełniać funkcję odstraszającą. W odniesieniu do tej kwestii wydaje się, że sposób traktowania poważnych naruszeń nie jest wystarczający, aby zapewnić przestrzeganie przepisów, zapobiec wszelkiego rodzaju wykroczeniom i pozbawić sprawców korzyści czerpanych z nielegalnej działalności, zgodnie z wymogami art. 19 ust. 2 UNFSA i art. 25 ust. 7 konwencji WCPFC.
- (26) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji oraz na podstawie faktów ustalonych przez Komisję i oświadczeń złożonych przez Kiribati, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że istnieją wyraźne przesłanki wskazujące na fakt, iż Kiribati nie wypełniło obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do współpracy oraz działań egzekucyjnych.

3.3. Niewdrożenie przepisów międzynarodowych (art. 31 ust. 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (27) Komisja przeanalizowała wszystkie informacje, które uznała za istotne w odniesieniu do statusu Kiribati jako umawiającej się strony UNCLOS oraz UNFSA, WCPFC i ICCAT.
- (28) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Kiribati podczas wizyty w listopadzie 2015 r. wielkość połowów tuńczyka w wyłącznej strefie ekonomicznej (w.s.e.) Kiribati wyniosła w 2014 r. około 600 000 ton metrycznych.
- (29) Na podstawie danych liczbowych przedstawionych w motywie 28 można uznać, że Kiribati zarządza ważnymi światowymi zasobami tuńczyka i dlatego jako państwo nadbrzeżne jest zobowiązane zapewnić odpowiedzialne i długofalowe zrównoważone zarządzanie tymi zasobami. Art. 61–64 UNCLOS oraz art. 7 i 8 UNFSA regulują wykorzystanie żywych zasobów przez państwo nadbrzeżne, które powinno wspierać osiągnięcie celu optymalnego wykorzystania żywych zasobów w wyłącznej strefie ekonomicznej oraz zapewniać zgodność połowów prowadzonych w wyłącznej strefie ekonomicznej przez obywateli innych państw ze środkami ochrony i zarządzania, a także współpracować z odpowiednimi państwami i organizacjami regionalnymi zaangażowanymi w te połowy.
- (30) W związku z tym wydaje się, że ramy prawne Kiribati nie zapewniają sprawnego i skutecznego zarządzania statkami prowadzącymi działalność na wodach będących pod jego jurysdykcją, co stoi w oczywistej sprzeczności ze zobowiązaniami i zaleceniami określonymi w motywie 29. Ponadto wydaje się, że w ramach prawnych nie ujęto jasnych i przejrzystych środków ochrony i zarządzania w odniesieniu do wszystkich rodzajów wód podlegających jurysdykcji Kiribati. Plan zarządzania zasobami tuńczyka zaktualizowany w 2014 r. zawiera obszerny przegląd połowów tuńczyka w tym państwie, lecz nie zaproponowano w nim konkretnych działań ze wskazaniem jasnych wskaźników i celów.
- (31) Zasady ogólne, których państwo nadbrzeżne powinno przestrzegać w odniesieniu do zarządzania międzystrefowymi zasobami rybnymi oraz zasobami rybnymi masowo migrującymi, są ustanowione w art. 5 UNFSA. W tym względzie kiribatyjska ustawa o rybołówstwie ustanawia jako cele propagowanie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem i ochronę stad ryb oraz środowiska morskiego. Wydaje się jednak, że inne zasady ustanowione w UNFSA, takie jak zasada ostrożnego zarządzania zasobami, maksymalny podtrzymywalny połów lub unikanie nadmiernej zdolności połowowej i przełowienia, nie zostały ujęte w ramy prawne.
- (32) Wody podlegające jurysdykcji Kiribati oznaczają morze terytorialne, wody archipelagu i w.s.e. Zgodnie z art. 3 konwencji WCPFC obszar objęty kompetencjami Komisji ds. Rybołówstwa na Zachodnim i Środkowym Pacyfiku (WCPFC) obejmuje w zasadzie wszystkie wody Oceanu Spokojnego, w tym wody podlegające jurysdykcji Kiribati. Wydaje się jednak, że Kiribati wyłącza swoje wody terytorialne i wody archipelagu ze stosowania programu handlu dniami połowowymi przez statki, który ogranicza nakład połowowy floty połowiającej za pomocą okrężnic poprzez przydział dni połowowych. W związku z tym główny instrument prawny w zakresie ochrony zasobów rybnych na wodach Kiribati nie ma zastosowania do znacznej części wód podlegających jego jurysdykcji.
- (33) Niedociągnięcia w zakresie jasności i przejrzystości obowiązujących zasad ochrony i zarządzania, opisane w motywach 30–32, w tym braki dotyczące kontrolowania nakładu połowowego w ramach programu handlu dniami połowowymi przez statki, w połączeniu z dostępem dla 360 statków zagranicznych, jak opisano w motywie 18, utrudniają skuteczne zastosowanie środków ochrony i zarządzania i powodują naruszenie obowiązków określonych w art. 61 ust. 2–5, art. 62 ust. 1 i art. 64 UNCLOS dotyczących optymalnego wykorzystania zasobów poprzez właściwe środki ochrony i zarządzania.
- (34) Ponadto na podstawie dostępnych publicznie informacji wyszukanych w internecie wydaje się, że Kiribati prowadzi międzynarodowy rejestr statków⁽¹⁾ służący do rejestracji statków, znajdujący się poza Kiribati. Ze względu na oczywisty niski poziom kontroli ze strony właściwych organów nad procesem rejestracji oraz brak odpowiednich wymogów, takich jak te ustanowione w pkt 14 wytycznych FAO w sprawie funkcjonowania państwa bandery, Kiribati miałoby trudności z zapewnieniem, aby statki pływające pod banderą Kiribati były rzeczywiście związane z tym państwem. Brak takiego rzeczywistego związku między państwem a statkami figurującymi w jego rejestrze stanowiłby naruszenie warunków określonych w art. 91 UNCLOS odnośnie do przynależności państwowej statków.

⁽¹⁾ Rejestr Statków Kiribati, <http://www.kiribaship.com/EN/Default.aspx>.

- (35) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji oraz na podstawie faktów ustalonych przez Komisję i oświadczeń złożonych przez Kiribati, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że istnieją wyraźne przesłanki wskazujące na fakt, iż Kiribati nie wypełniło obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do międzynarodowych przepisów, regulacji oraz środków ochrony i zarządzania.

3.4. Szczególne ograniczenia krajów rozwijających się

- (36) Według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ (UNHDI) ⁽¹⁾ Kiribati w 2015 r. uznano za państwo o średnim stopniu rozwoju społecznego (137. miejsce wśród 188 państw).
- (37) Pomimo szczególnych ograniczeń możliwości, które mogą zasadniczo istnieć w odniesieniu do kontroli i monitorowania, szczególne ograniczenia Kiribati związane z jego poziomem rozwoju nie mogą uzasadniać braku w krajowych ramach prawnych szczegółowych przepisów odnoszących się do międzynarodowych instrumentów na rzecz zwalczania działalności połowowej NNN, jej powstrzymywania i eliminowania. Poza tym wydaje się, że braki systemu monitorowania, kontroli i nadzoru wynikają z braku równowagi między ograniczonymi zdolnościami Kiribati do kontroli działalności połowowej w jego wyłącznej strefie ekonomicznej a wielkością flot zagranicznych mających dostęp do jego wód.
- (38) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji oraz na podstawie faktów ustalonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Kiribati, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju Kiribati może mieć negatywny wpływ na jego stopień zaawansowania w zakresie zarządzania rybołówstwem. Biorąc jednak pod uwagę charakter stwierdzonych w Kiribati uchybień oraz działania podjęte w celu naprawy sytuacji, poziom rozwoju tego państwa nie może całkowicie usprawiedliwiać lub w inny sposób uzasadniać ogólnych wyników działań Kiribati jako państwa bandery, państwa nadbrzeżnego lub państwa portu w odniesieniu do rybołówstwa ani niewystarczającego poziomu działań służących zapobieganiu połowom NNN, ich powstrzymywaniu i eliminowaniu.

4. WNIOSKI DOTYCZĄCE MOŻLIWOŚCI UZNANIA PAŃSTWA TRZECIEGO ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE

- (39) Biorąc pod uwagę wnioski wyciągnięte w odniesieniu do niewywiązania się przez Kiribati z obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nabrzeżnym lub państwie zbytu oraz w odniesieniu do niepodjęcia działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN państwo to należy powiadomić o możliwości uznania go przez Komisję za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania połowów NNN.
- (40) Zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić Kiribati o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie. Komisja powinna również podjąć wobec Kiribati wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. W celu zapewnienia sprawnego zarządzania należy ustalić okres, w którym wymienione państwo może odpowiedzieć na piśmie na powiadomienie i dokonać naprawy sytuacji.
- (41) Ponadto należy stwierdzić, że powiadomienie Kiribati o możliwości uznania go za państwo, które zdaniem Komisji jest państwem niewspółpracującym, do celów niniejszej decyzji, nie wyklucza ani nie powoduje automatycznie żadnego późniejszego działania podejmowanego przez Komisję lub Radę na potrzeby określenia i ustanowienia wykazu państw niewspółpracujących,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

Niniejszym powiadamia się Republikę Kiribati o możliwości uznania jej przez Komisję za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 kwietnia 2016 r.

W imieniu Komisji

Karmenu VELLA

Członek Komisji

⁽¹⁾ Informacja pochodzi ze strony internetowej <http://hdr.undp.org/en/statistics>.